

Phần 29

Rachel đã cố nhưng không thể ngừng suy nghĩ về điều cô biết được từ Carol Greendale hôm Giáng sinh. Nate là con trai của một trị gia đầy quyền lực ở khu Bờ Đông. Cô đang sống trong một thế giới đầy mơ mộng nếu cô nuôi hy vọng dù chỉ một chút thôi trong mối quan hệ này. Cô càng cắt đứt quan hệ nhanh càng tốt. Và cô quyết định như vậy, cô gửi cho Nate một bức thư điện tử ngắn gọn nhưng hoàn toàn lịch sự. Kể từ hôm đó cô vẫn chưa bật máy tính lên.

Tối thứ sáu, Bruce đã gọi điện đến cửa hàng cô và gợi ý họ nên gặp nhau. Lúc đầu Rachel từ chối. Cô không có tâm trạng giao du, nhưng khi nghĩ lại, thấy mình cũng chẳng đi đâu ra ngoài nhiều. Bruce vẫn là người bạn tốt.

“Em nghĩ gì thế?”.

“Em không biết”. Anh có vẻ cũng không có nhiều cảm hứng lắm. Trong một nửa các cuộc hẹn hò, Rachel đoán lý do duy nhất anh gọi cho cô là vì anh chẳng biết người phụ nữ nào khác. Nhưng điều đó không đúng sự thật, anh biết rất nhiều phụ nữ. Cô ngờ rằng anh có một nỗi sợ vô lý về việc đàn bà đang cố gắng giăng bẫy để cưới anh. Đó không phải là vấn đề với cô và anh biết mình được an toàn. '

“Anh muốn đi xem phim không?”, cô hỏi.

“Chúng ta có thể đi mà”.

“Vậy Jolene sẽ đi đâu nhỉ?”. Cô cố gắng nghĩ về thứ gì có thể hấp dẫn cả hai người.

“Đến nhà bạn”.

“Ăn tối nhé?” Rachel gợi ý.

Họ thậm chí còn không nói trọn cả câu nữa. Họ giống như các đôi đã cưới và hòa hợp với nhau đến mức sự giao tiếp của họ chỉ còn ở dạng vắn tắt.

“Được thôi”.

Điều đó với Rachel cũng tốt.

“Ở đâu?”.

“Em chọn đi”.

“Taco Shack”.

“Gặp em ở đó hả?”

“Vâng, sáu giờ?”.

“Tuyệt”.

Lúc cô rời cửa hàng và lái xe tới nhà hàng Taco Shack thì Bruce đã đến nơi và chọn lấy một bàn. Nhà hàng Taco Shack là một địa điểm ưa thích cho buổi tối thứ Sáu. Thức ăn khá ngon, đa dạng, và tuyệt nhất là khá rẻ.

“Anh đã gọi món cho em rồi”, anh nói khi cô ngồi xuống bàn.

“Sao anh biết em muốn ăn gì?”

“Món enchilada pho-mát. Đó là món lần nào em cũng gọi mà”.

“Thật hả?”. Rachel đã không nhận ra điều đó. Thật ra, mỗi lần đến đây cô đọc toàn bộ thực đơn treo trên tường. Rõ ràng là cô dễ đoán hơn cô nghĩ.

Cô gọi một lon Diet Coke (Đồ uống dành cho người ăn kiêng.), Bruce gọi một chai nước - và bữa tối của họ được mang đến sau hai phút. Nếu lần nào cô cũng gọi một món thì Bruce cũng vậy. Người phục vụ không cần chỉ dẫn cũng đặt đĩa pho-mát trước mặt cô và món enchilada gà trước mặt Bruce.

Gần như đồng thời, họ cùng với tay lấy đĩa. “Sau đây anh có muốn xem đĩa DVD không?”, Rachel hỏi trong khi ăn.

“Em có phim gì?”

Cô kể tên một vài bộ phim được phát đi phát lại tại cửa hàng làm tóc. Các cô gái tại hiệu *Sửa móng và làm tóc* có một hệ thống đầu đĩa tốt hơn phần lớn các cửa hàng cho thuê băng đĩa, và nếu không trả đĩa đúng hạn thì sẽ có rắc rối lớn. Rachel đã thuê vài chiếc đĩa cho dịp cuối tuần, một vài phim hài và một bộ phim tình cảm, nổi tiếng làm người xem bật khóc.

“Anh chưa xem mấy phim đó”.

Họ quyết định sẽ xem một phim hài rồi yên lặng ăn một lát.

“Em nghe tin gì về người yêu em chưa?”, Bruce hỏi và cầm chai nước lên.

“Nếu ý anh muốn nói là Nate thì chưa, em chưa nghe tin gì”.

“Chưa hả?”. Điều này khiến Bruce ngạc nhiên.

“Em chia tay rồi”.

Bruce đặt chai nước xuống nhìn cô. “Tin mới à? Có chuyện gì thế?”

“Chẳng có gì”.

“Đừng nói vậy với anh. Em không viết cho anh chàng này một bức thư kiểu John yêu quý mà không có lý do gì. Như thế không giống em chút nào”.

“Em đã gửi thư điện tử cho anh ấy”.

“Thôi được một bức thư điện tử kiểu John yêu quý. Hãy kể cho anh biết là có chuyện gì”. Bruce nói đúng, cô làm việc này không dễ dàng gì. Cô đã nghĩ về chuyện này suốt gần hai tuần và kết luận là sẽ không đi đến đâu. “Nếu anh không phiền thì em không muốn nói về việc đó”.

“Được thôi”.

Rachel hết thấy muốn ăn và cô gậy gậy đồ ăn trên đĩa trong khi Bruce chén hết đĩa của mình. Anh đẩy chiếc đĩa không sang bên cạnh.

“Việc này làm em phiền lòng đúng không?”.

Bruce đi thẳng vào vấn đề, theo kinh nghiệm của cô thì đây đúng là một nét điển hình của đàn ông. Vì thấy không thể che giấu cảm xúc của mình nên cô đơn giản là gật đầu.

Họ đi về, anh theo cô về căn nhà cô thuê, đậu xe bên lề đường. Cô mở khoá cửa trước để anh bước vào. Điều đầu tiên cô nhận thấy trong phòng khách tối om là ánh đèn đỏ đang nhấp nháy trên máy trả lời tự động. Thay vì nghe các tin nhắn, cô bật đèn trong nhà lên và kéo trái tấm thảm phòng khách ra và mang tới chiếc DVD họ đã chọn.

Khi anh cho đĩa vào ổ, cô rót cho mỗi người một ly rượu Anh thích rượu vang đỏ, đặc biệt dòng merlot và cô cũng vậy. Rachel ngồi khoanh chân trên ghế sofa. Bruce ngồi bên cạnh cô.

Những đoạn phim giới thiệu vừa bắt đầu chạy thì điện thoại reo. Thả chân ra và đặt ly rượu lên bàn cà phê với một tiếng thờ dài, cô vội đi ra hành lang nghe máy. Cô không chờ cú điện thoại nào nhưng có khả năng Jolene cố liên lạc với bố nó.

Bruce dùng điều khiển từ xa tua nhanh đoạn phim và nhấn nút tạm dừng.

“Xin chào”, cô nói, cảm thấy có chút hụt hơi.

“Rachel, anh Nate đây”.

“Nate hả?”.

Mắt Bruce hướng về phía cô và cô quay đi không thể nhìn anh trong khi đang nói chuyện với một người đàn ông khác. Ngay lập tức cô cảm thấy tội lỗi mặc dù tự nhủ rằng chẳng có lý do gì mà cô phải thấy vậy.

“Ôn Chúa em có ở nhà. Anh đã cố gắng gọi cả nửa tiếng rồi. Em đã ở đâu thế? Tệ quá, anh ước gì em mở máy di động”.

“Anh gọi để trách móc em sao?”.

“Không, không. Anh chỉ muốn biết có chuyện gì thôi”. Lời anh có chút tiếng vọng nhẹ.

“Sao em không trả lời thư của anh?”.

“Em đã nói mọi điều cần nói rồi. Em nghĩ chúng ta nên chấm dứt ngay bây giờ”.

“Tốt thôi, thế nào cũng được, nhưng ít nhất em cũng có thể nói cho anh biết tại sao chứ”. Rachel không muốn nói chuyện này bây giờ, nhất là khi Bruce đang lắng nghe từng lời.

“Có ai ở đó hả? Có phải là gã Bruce không?”.

“Không”.

“Anh đã làm gì chẳng?”.

“Không”. Cô xoắn sợi dây điện thoại quanh khuỷu tay.

“Anh có phải chơi trò đoán chữ với em không?”.

“Không... em đã biết anh là con trai của nghị sĩ Olsen”.

Câu nói của cô có chút ngập ngừng.

“Như thế thì sao chứ?”

“Có!”, Cô hét lên. “Đó là vấn đề lớn”. Anh cần hiểu thông tin đó ảnh hưởng tới cô thế nào. Và nếu không phải là vấn đề thì tại sao anh không tự nói với cô thay vì để cô tự khám phá?

“Điều đó có khiến anh trở thành người khác không?”

“Không”, cô miễn cưỡng thừa nhận.

“Vậy thì anh thấy chẳng có vấn đề gì cả”.

“Em có thấy”, cô đáp. “Anh là con trai của một nghị sĩ còn em làm việc cho một cửa hiệu làm tóc và móng”.

“Điều đó thì liên quan gì chứ?”.

“Nếu anh không biết thì em cũng chẳng thể giải thích được”.

“Anh là Nate Olsen, một sỹ quan Hải quân Hoa Kỳ. Tại sao em không thể chấp nhận riêng điều đó nhỉ?”.

“Bởi vì...”.

“Điều đó chẳng nói gì về anh hết”.

“Tại sao anh nhập ngũ?”, cô hỏi.

Câu hỏi của cô có vẻ khiến anh lo là. “Anh phải làm gì đó để chứng minh”.

“Cũng giống như với em đúng không? Anh đang lợi dụng em để làm thế”.

“Không”.

“Em cũng chỉ là thêm một viên đá ném vào bố anh thôi. Em có thể tưởng tượng ông nghĩ gì nếu biết về em”.

“Anh chẳng quan tâm việc ông ấy nghĩ gì”.

“Nhưng em thì có”, cô nói mạnh mẽ.

“Vậy thì em không phải là người phụ nữ như anh nghĩ”.

Cô tựa vào tường. “Không, em nghĩ mình không phải vậy”. Có vẻ anh không còn gì để nói thêm. Cô nghe thấy tiếng chào tạm biệt nhẹ nhàng, sau đó tiếng lách cách. Anh đã gác máy. Điện thoại kêu tí tí bên tai cô, một lúc lâu sau cô mới đặt ống nghe xuống.

Khi cô quay lại, Bruce đang đứng trong hành lang. “Em ổn chứ?”, anh hỏi.

Cô định nói dối, giữ sạch nhưng không thể. “Không, không ổn lắm”, cuối cùng cô lên tiếng.

Anh luồn tay nhẹ nhàng ôm lấy cô và cô tựa đầu vào vai anh.